

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

פר' תרומה ו' אדר תשע"ג 13

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התאריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייחודי
שבת	ו'	מצד:	ל"א
ראשון	ז'	מח:	ל"ב
שני	ח'	מח:	ל"ג
שלישי	ט'	מט:	ל"ד
רביעי	י'	מט:	ל"ה
חמישי	יא'	נ:	ל"ו
שישי	יב'	נ:	ל"ז

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדרן היומי בליקו"מ

הל' שבועות ב'

א. עיקר שלמות האמונה הקדושה, הוא להאמין שה' יתברך רוצה בעבודת האדם בזה העולם, כמו שגילו לנו אבותינו ורבותינו הקדושים, וזה כלל ויסוד כל תורתנו הקדושה. (ב – ב)

"וכמו מי שהוא כופר במציאותו יתברך חס ושלום, הוא כופר ומין ימח שמו, כמו כן אפלו אם אומר שמאמין במציאותו יתברך וכופר בזה שאינו מאמין שהוא יתברך חפץ בעבודתו הוא גם כן כופר ומין".

ב. עיקר עבודת הצדיקים שזוכין על ידי זה לידע ולהשיג שמותיו הקדושים יתברך, הוא דייקא על ידי שיש להם בחירה, שזהו עיקר מעלתם על כל המלאכים ושרפים וכו'. (ב – ג)

ג. עיקר מעלת ישראל והצדיקים הוא מה שמבררין האמת מהשקר, הרע מהטוב. (ב – ג)

"אם לא היה חשך ושקר ורע וכו' לא היה יודעין מעלת האור והאמת והטוב וכו', ורק זהו מעלת ישראל והצדיקים על כל המלאכים וכל דרי מעלה, כי אף על פי שהמלאכים וכל דרי מעלה יודעים אמיתת מציאותו בברור גמור, ועובדים אותו באימה גדולה הרבה יותר מבני אדם התחתונים, אף על פי כן אין מעלתם גדולה כל כך מחמת שאין להם נגידות של השקר ועל כן אין להם בחירה." "

ד. עיקר ידיעת שמו יתברך אין זוכין כי אם הצדיקים, והם מודיעין לישראל לכל מי שחפץ להתדבק בהם. (ב – ו)

ה. כפי פגעי העולם הזה בוודאי טוב שלא נברא, אבל בשביל התכלית בודאי טוב מה שנברא האדם, כי אי אפשר להנשמה להשיג התכלית בחינת שבת, כי אם על ידי שעוברת בזה העולם המעשה. (ב – ח)

<<<<

חשיבות הלימוד

אבל באמת דברי רבנו זכרוננו לברכה הם דברי אלקים חיים. ודבריו חיים וקיימים נאמנים ונחמדים לעד. וכלם נכוחים למבין וכו'... עין שם פל זה היטב היטב, כי הם דברי רבנו זכרוננו לברכה שכל דבריו נחמדים. יורדים עד עמקי תהום להעלות נפשות מבור שחת. ועולים למעלה משמי השמים, מי יערך שבחם, מי יספר נוראות גדלתם אין דגמתם. (ליקוטי הלכות או"ח - ברכת הריח וברכת הודאה ד)

תורה ל"א - אית לן בירא

ויגבה ליבו בדרכי ה'

ואם זה הדיבור מלוש במחשבות דקדושה, עבודת ה', יראת שמים, והם באים בפתע לרשע, אזי מרגיש הרשע פתאום רצונות וכיסופים לחזור בתשובה ולעזוב את רשעותו. אך אם חלילה הדיבור מלוש במחשבות רשעות, והם באים לצדיק, אזי מרגיש הצדיק בפתע רצון שאינו טוב, אך ביכלתו לעמוד בניסיון, להתגבר ולבטל את אלו המחשבות, והם יתבטלו ויעלמו. ¹

היכלי התמורות

אם הרצונות חודרים ועוברים מאדם לחבירו, יוצא שלצדיק יכול חלילה לבוא מחשבות לא טובים ולהפילו, ואם כן היכן כח הבחירה? ואכן זהו הנקרא 'היכלי התמורות', שהם קליפות טמאות שעושקים ומתגרים להפיל את הצדיקים והטובים רחמנא ליצלן, ולהכנס מטוב לרע. אך שזה שנופל, זה מחמת שגם מקודם כיספיו לא היו כל כך כראוי, ולכן יש כח להפילו.

לכן אפילו אם נראה לאדם שכבר זכה לאמת, הוא צריך לצעוק הרבה שיזכה להנצל מהיכלי התמורות, שלא יהיה להם כח להפילו, ולהרחיקו, ולהפוך את דעתו מחמת פגמיו וחטאיו. "ובאמת האדם בעל בחירה. והכל כפי בחירתו וכפי כסופיו וכפי אמתת התחזקותו ונאמנותו בהשם יתברך וכו' וכו'. כמו כן השם יתברך מתגלגל עמו ברחמיו, כי צדיק ח' וישר משפטי. ועל כן צריך האדם להרבות בתפלה תמיד שיזכה להנצל מלהט החרב המתהפכת הזאת, שהוא בחינת היכלי התמורות, שלא יתגברו ח"ו, לעשק ולגזול ולהחליף ח"ו, מעט הטוב של נפשו שיש בו עדין. ²

ערוב עבדך לטוב

"ישעל זה התפלל דוד המלך, עליו השלום, "ערוב עבדך לטוב אל יעשקני זדים". שלא יעשקוהו הזדים, שהם הסטרכא אחרא והקלפות העושקים את הנפשות ח"ו, בתוך הטיקלא, זה בחינת דמעת העשוקים ומיד עושקיהם. המשך בעמ' הבא

ס"ק ח: וזהו "יש הבל אשר נעשה על הארץ וכו', זהו בחינת גלגולי נפשות, פשאדם משתוקק לאיזה דבר, ומוציא השתוקקותו אחר כך בהבל פיו, אזי נעשה הנפש. והנפש הזאת הינו הרוח ממלא, הולכת באויר, ומגיע לאדם אחר, ומעוררת את האדם אחר לתשוקה. ולפי התשוקה, לפי הנפש, לפי הרוח ממלא, כן נתעורר האדם. אם התשוקה בא מצדיק לרשע, אזי נתעורר הרשע בהרהורי תשובה, בבחינות: "יש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים". ואם להפך, להפך. והכל נעשה על ידי ההבל פיו שהוא הנפש, כי זה ידוע לכל, שעקר הדבור הוא, שכלי הדבור מכין באויר, ואויר הזה פוגע באויר הסמוך לו, והסמוך בסמוך, עד שמגיע לחברו, ושומע חברו האותיות. וכשהוא מקבל דבורו, הוא מקבל נפשו ונתעורר לדבר הזה:

נפש מחש!

המחשבות, הכיסופים, הגעגועים, והרצונות שיש לאדם, הם לא דבר של מה בכך, ובפרט כשמוציאים אותם בפה, שעל ידי זה הדיבור שהוציא האדם בפיו, נהיה נפש ממש. וזה הנפש מתגלגלת ומסתובבת באויר, עד שהיא פוגשת באיזה אדם ונכנסת בו, ובאותו רגע נכנסים בזה האדם רצונות ומחשבות, והוא אינו מבין מה פתאום באו לו כאלו רצונות, אך שזה מהנפש שנכנסה בו, והוא הכניסה והביאה לו את הרצונות שהיו לאדם בשעה שדיבר ועשה את זה הנפש.

כי ענין זה של כסופין ורצונות טובים ולהוציאם בפה מלא הוא יקר מאד. וצריך כל אדם להרגיל עצמו לעסק בזה הרבה בכל יום. ועל ידי זה יכולים להחזיר כל העולם למוטב, וזה יש הבל אשר נעשה על הארץ, הינו הבל היוצא מהפה מהדבורים קדושים. שיש רשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים, הינו כי על ידי זה מעורר כמה רשעים לתשובה (השתפכות הנפש - נ"ו)

ו. הרבה בני אדם קובלים על ימיהם, ואומרים למה נבראו מחמת ריבוי הצרות והיסורים שסובלים בזה העולם, אך באמת בשביל התכלית שיזכה אפלו הפחות שבפחותים והקל שבקלים, בוודאי כדאי כל היסורים והצרות שסובל בזה העולם, ואחר מיתה, כי הכל כדאי בשביל התכלית, רק מי שהוא חכם אמת, ורואה את הנולד, הוא מישב עצמו למה לו לסבל צער ויסורין הרבה בזה העולם, בפרט אחר מיתה אם לא ייטיב את מעשיו, ולסוף מה ישאר ממנו. הלא טוב לו שייטיב את מעשיו ויהיה ניצל ממרירות הענשים לאחר מותו, וגם בזה העולם יהיה נקל לו ביותר לקבל פגעי העולם, ואחר כך יזכה למה שיזכה עין לא ראתה וכו'. (ב - ח)

"סוף כל סוף גם התכלית המעט דמעט שיזכה, הקל שבקלים עולה על כל הצרות והיסורים שסבל בזה העולם ואחר כך, מאחר שעל ידם יזכה לתכלית כזה שאי אפשר לזכות אליו שום מלאך וכו' כי אם נשמות ישראל, על ידי שהיו בזה העולם דיקא שיש בו אחיזת השקר כזה ותאוות כאלה וכו'."

ז. איך זוכין להגיע להתכלית שהוא בחינת שבת, להכיר אותו יתברך, הוא על ידי שכופין את יצרו ומשברין תאוות עולם הזה. (ב - ח)

ח. לא להעיד עדות שקר על הצדיק האמת שנקרא רעך, כי רק הוא הרע והאוהב אמתי החושב על תכלית הנצחי להיטיב עמך בחנם בטוב אמיתי ונצחי. והבעל דבר מתגרה בבני אדם למצא עליו תואנות ועלילות שקר כדי להרחיקם מטוב אמת, מתכלית הנצחי שאי אפשר לזכות אליו כי אם על ידו. (ב - ח)

ט. עיקר הבחירה הוא מחמת שאין רואים האמת בתחלתו, אדרבא, כפי פשטיות קטנות דעת האדם נדמה לו באמת שזהו תענוג לאכל ולשתות וכו', ועבודת ה' הוא גייעה. וזהו עקר נסיונו שצריך לסבול גייעות בשביל עבודת ה' מחמת שאין רואה האמת. ועל ידי זה דיקא יזכה לבסוף שיתגלה לו האמת, שאדרבא, זהו עקר התענוג והתכלית לעבוד את ה'. (ב - י"ב)

י. כן דרך ה' יתברך שהוא עוסק ברחמיו לקרב את האדם בכמה דרכים, אך אף על פי כן הוא מניח לו מקום להסתפק קצת בשביל נסיון ובחירה. וכשמתחזק באמונה שלמה על ידי שמסתכל על האמת על כל החסדים שעשה ה' יתברך והאיר בו מרחוק רמזים בכמה דרכים להודיעו היכן האמת, בוודאי יזכה לכל טוב אמיתי ונצחי, אבל אם ירצה לבקש תואנות לפרש, נותן לו ה' יתברך מקום לטעות יותר ויותר. (ב - ט"ז)

כח ואין להם מנחם בידיע, שכל זה הרבה דוד להתפלל להשם יתברך להנצל מהעשק והגזלה והחמס של הקלפות שהם הוצר הרע וחילותיו העושיקים ח"ו, את הנפשות בעונותיהם ומפשיטים מהם בגדיהם ולבושיהם הקדושים עד שנשפתין פניהם ואין מפירים את יקר גדלת תפארתם. ומחליפין וממירין טוב ברע ורע בטוב ח"ו, שכל זה הוא בחינת היכלי התמורות. " 2

בעל הפיקדון

העצה לזה, הוא להביא ולהפקיד את הנפש רוח ונשמה שלנו בידי השם יתברך, שישמור עלינו שלא נמיר ונחליף רע בטוב, ולמסור להשם יתברך את הכל. את כל החיות, את כל התנועות, להתבטל ולהיות רק בידי השם יתברך, ועל ידי זה האדם זוכה להנצל מהיכלי התמורות. "וזה בחינת 'בן דוד אפקיד רוחי פדיתה אותי ה' אל אמת', שצריך האדם תמיד להפקיד רוחו ונפשו ונשמתו בגדו יתברך, כדי שיהיה הוא יתברך בעל הפקדון, כדי שיפדה אותו מן העשק והחליפין ח"ו, וזה כי אליך נשאתי נפשי הצילני מאויבי ה' וכו', כי צריכין תמיד למסור נפשו עם כל תנועותיו וחיותו להשם יתברך, שעל ידי זה השם יתברך מצילו מהאויבים והשונאים הרוצים לגזל ולעשק את הנפש ולהחליפה ח"ו, בהיכלי התמורות. " 2

תפלה ותחנונים

בשביל להנצל מהיכלי התמורות, ולזכות להתבטל להשם יתברך, צריכים הרבה הרבה תפילות, משום שתמיד תמיד עורבים על האדם אלו הקליפות לעשקו, ולהרחיקו מהטוב והאור. "כי אי אפשר להנצל מכל זה כי אם על ידי תפלה ותחנונים הרבה הרבה, כי כמה נפשות שקעו על ידי זה, רחמנא לצלן, כי הם אורבים על נפש האדם תמיד. וצריך רחמים רבים והתגברות גדול להנצל מהם. " 2

נפש יקרה

כשאדם רואה שהיצר הרע חלילה מתגבר עליו מאוד מאוד, אזי הוא צריך לדעת, שוודאי השם יתברך הביא לו כוחות, להלחם ולשבור את זה היצר הרע שיש לו, ואלו הנסיונות דווקא הם סימן שיש לו נפש יקרה, וגבוהה, וקדושה מאוד, ולכן מתגרים בו כל כך. "כפשוטא שהיצר הרע והתאוות וכו' מתגברים עליו מאד מאד ונדמה לו שקשה לשברם. צריך לידע שפונדאי אין הקדוש ברוך הוא בא בטרוניא עמו. ובפונדאי אם לא היה לו כח לשבר, לא היה השם יתברך מנקה בו יצר הרע כזה. רק, אדרבא, ידע בנפשו כפשוטא שיש לו יצר הרע גדול כזה, שפונדאי נפשו היא נפש יקרה וקדושה מאד מאד בשרשו. ועל כן מתגברים עליו כל כך, כי כל מה שהנפש יקרה וגבה ביותר מתגבר עליו היצר הרע ביותר. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו. וכמו שאמרו עוד כי הגדיל לעשות, שפשוט ירו בגדולים דיקא, ובדרך זה צריך כל אדם לילף כי אין שום עצה ותקנה להנצל מכל זה כי אם על ידי רבוי תפלות ותחנונים בלי שעור כל ימי חייו. " 2

אלפי אלפים ורבי רבבות

זה שהאדם חושב שאין לו נפש קדושה, יקרה, וגבוהה מאוד מאוד, זה כלל לא בכלל הענווה, וההיפך הוא הנכון שהאדם צריך לדעת את ערך ויקר נשמתו, כי אפילו הפחות שבפחותים נפשו

הכל יכולין לפעל על ידי רצונות וכסופין, ולהרגיל את עצמך לדבר הכסופין והרצונות בפיו, קומו נא, עמדו נא, עוררו נא לבבכם הטוב היטב היטב להרגיל עצמכם לילף בדרך הזה, לכסף ולהשתוקק הרבה להשם יתברך בכל עת ולדבר הכסופין בפיו, שעל ידי זה נארגין עולמות וחדושים נפלאים, על ידי צרופי אותיות ברל"א שצעים, המצטרפין ונדדווגין בצרופין חדשים נפלאים על ידי דבורי הכסופין לה' ולתורתו ולדרכיו הקדושים. כמובן ומבאר בהתורה איתן לו בירא בדברא עין שם היטב (בסימן ל"א) כי לא דבר ריק הוא מכם, כי הוא חייכם וכו',

...אשרי אשרי שיאחז בזה, לית כל מחא סביל דא מה שנעשה ונארג מזה בעולמות העליונים, ונפלאות השעשועים העולים לפניו יתברך על ידי זה, חזקו ואמצו בכל יום לקיים הנהגה זאת בכל עת למען ייטיב לכם לעד.
(עלים לתרופה - מכתב נ"ז)

גבוה ויקר מאוד מאוד. "כי אין זה דרך הענוה האמתית שיחזיק את עצמו לרשע גמור ח"ו, ולהקטין מעלת נפשו הקדושה. רק, אדרבא, צריך לידע ולהאמין שנפשו בשרשה היא גדולה ויקרה וגבה מאד מאד ואלפי אלפים ורבי רבבות עולמות בלי שעור תלויים בה. וכמו שאמר רבנו ז"ל שאם היו מהפכין את האדם היו רואין שבכל גיד וגיד מגידי האדם תלויים אלפי אלפים ורבי רבבות עולמות. וכמבאר בפאר ספרים מגדל מעלת האדם, שהוא בחינת צלם אלקים. ואפלו נפש הפחות שבפחותים של ישראל גם כן גבה מאד מאד. " 2

בני תורה

בפרט ובפרט בני תורה, ובעלי שכל נשמתם גבוה ביותר. "מכל שכן וכל שכן נפשות של בני תורה. ובפרט אותן שיש להם שכל גדול, כי כל מה שהשכל גדול ביותר הנשמה גבה יותר, כמו שאמר רבנו ז"ל, כי הנשמה היא השכל. על כן האדם הבר שכל כפשוטא שמתגבר עליו הבעל דבר ביותר, צריך לידע שפונדאי יש לו נפש גבה מאד מאד. וצריך להתגבר לרחם על עצמו לבל יאבד אוצרות וסגולות יקרות וחסידות פאלה התלויים בנפשו, אשר עין לא ראתה וכו', ויתגבר בכל עוז להציל את נפשו מני שחת להצילה מן העשק והתמורה ח"ו, והעקר על ידי רבוי תפלות ובקשות וכו'. " 2

ויגבה ליבו בדרכי ה'

"וזה בחינת ויגבה לבו בדרך ה' שצריכין להגביה לבו ונדעתו בדרך ה' ולומר בנפשו שאין נאה לי לעשות מעשים פאלה מעשה בהמה ח"ו, כי נפשי גבה מאד נפש ישראל שכלם בני מלכים וראוי לי להתנהג בנימוסי המלכות דקדושה, כמו שראוי לנפשות ישראל שנקראים "בנים אתם לה' אלקיכם", וזה שאמר דוד "שמרה נפשי כי חסיד אני". וכן איתא בזהר הקדוש פרשת בקל שדוד קרא לנפשי חסיד בגין דאיצטרך לי לבר נש דלא לשוואה גרמי רשע וכו', שזה בחינת ויגבה לבו בדרך ה', כמובא בדברי רבנו ז"ל (בסימן קכ"ה בלקוטי תנינא). כי צריך לידע מעלת נפשו כפשוטא כדי שיתגבר לחזר למעלתו. " 2

עיקר החסרון של העולם

עיקר הדרך שהיצר הרע מקרר ומרחק את כולם מלהתקרב להשם יתברך, הוא על ידי שמכניס מחשבות כאילו הצדיקים שזכו למה שזכו, היה להם נשמה מיוחדת, ורבינו הקדוש אמר בפרוש שאין זה נכון. "ובאמת נענו זה בעצמו מה שרבו בני אדם טועים בעצמם וסוברים שפגשם אינה קדושה משרשה, וקשה להם לשוב לה' ולהיות איש צדיק או איש כשר באמת, כמו שאר הצדיקים והקשרים, כמו שמרגלא בפומא דאינשי לומר כששומעין שמשפרין מאיזה צדיק או איש כשר ונרא באמת, ומתחיל להתעורר בהם הרהור תשובה להתחיל גם כן להתקרב להשם יתברך, כי כל ישראל מלאים מחשבות של תשובה והתקרבות להשם יתברך תמיד, אך אחר כך תכף אומרים, מי יכול להתדמות אליו לזה האיש הצדיק וכו'. כי היה נשמה קדושה מנעוריו, כי כך הרגלו עצמם לומר שצדקת הצדיקים והקשרים הוא מצד הנשמה הקדושה שיש להם מתולדתם. ובאמת אמר רבנו ז"ל בפרוש שאינו כן. וזה עקר החסרון של העולם שאומרים כך. ומחמת זה אינם מתעוררים ומתגברים להשוות עצמן לצדיקים." 2

צדקת הצדיק והכשר

"אבל באמת אינו כן, כי עקר צדקת הצדיק והכשר הוא רק על ידי התגברותו והתחזקותו ויגיעתו וטרחו בעבודת ה' שיגיע וטרח כל כך זמים ושינים הרבה ולא הניח עצמו לפל בשום אופן בעולם. והרבה בתפלה ותחנונים עד שזכה למה שזכה כל אחד כפי ערכו אשרי להם. וכל אדם יכול להיות כמוהם, כי הבחירה חפשיית לכל, וקתר שם טוב מנח, ומי שרוצה זוכה בו, כמו שאמרנו רבותינו זכרונם לברכה כתר כהנה זכה אהרן ונטלו, כתר מלכות זכה דוד ונטלו, כתר שם טוב מנח וכל הרוצה זוכה בו." 2

בן מלך

עצם ההסתרה הנוראה שעל ידי זה אין האדם רואה ומכיר את יקר תפארת נפשו, זה נמשך מהיכלי התמורות. "ובאמת זה הענין בעצמו שבני האדם טועים בעצמם וסוברים שפגשם אינה יקרה וקדושה. ומחמת זה אינם מתגברים לעשות כמעשה הצדיקים, כל זה נמשך מבחינת היכלי התמורות, שמשם באים אלו המחשבות על האדם כמו הבן מלך שנחלף ונתגרש ממקומו (סיפורי מעשיות - מעשה י"א) שמחמת זה נפל למקום שפפל ולקח את עצמו אל השכרות וכו'. עד שהיה כמספק בעצמו אם הוא בן המלך

האמת או בן השפחה ח"ו, עין שם שמבאר שם שפפל כל כך עד שהיה מספק בעצמו אם הוא בן המלך האמת, כמו כן הוא בכל אדם הרחוק מהשם יתברך." 2

חבלי משיח

בפרט בתקף סוף הגלות המר הזה, שהוא חבלי של משיח שמתגבר בעתים הללו שהתגבר הבעל דבר ביותר על נפשות ישראל כידוע בחוש, עד שכמה בני אדם מיאשין עצמן פאלו נפשם אינה מסגלת כלל לעבודת ה', וכל זה הוא רק פתוי ומחשבות היצר הרע שמחליש דעתו ומכניס בלבו חלישות וקטנות דסטרא אחרא, שזה נמשך מבחינת היכלי התמורות, מבחינת החלופי של הבן מלך שפפל כל כך עד שלא ידע בעצמו אם הוא בן המלך האמת, אבל באמת צריך האדם לידע ולהאמין שפגש כל אחד מישראל גבה ויקרה מאד מאד וכלם הם בחינת בני מלכים ויכולים לזכות למדרגות גבוהות וקדושות מאד כמו כל הצדיקים והקשרים, כי גם על כל הצדיקים והקשרים עברו מחשבות וחלישות פאלה וכאלה, אך היו משפילים לבלי להניח להטעות אותם והתגברו והתחזקו מאד עד שזכו למה שזכו." 2

1. כמבואר כל זה בתו'. 2. ליקו"ה או"ח - ברכת השחר ג.

לעשות מתורות תפילות

"אבי אבי ישראל, אבי אבי אדוני מלכי ואלהי, צור לבבי וקדושי, אתה יודע עצם רחוקינו ממך עכשו אשר אי אפשר לננות ההרחקה בשום לשון שבעולם. ואין לנו שום סמיכה כי אם לכסף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך ולצפות לישועתך ולקוות לרחמיך, כאשר גלית לנו על ידי צדיקך האמתיים, שהכסופין וההשתוקקות דקדושה הם בעצמם טובים מאד. על כן באתי לבקש מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי. החפץ בתקוני והמשתדל בהצלתי, שתזכני ברחמיך הרבים, ותרגילני לכסוף ולהשתוקק ולהתגעגע אליך תמיד, באמת ובלב שלם. ותצילני ברחמיך הרבים ותשמרני ותמלט נפשי מכל מיני כסופין רעים, ומכל מיני השתוקקות וגעגועים רעים, ומכל מיני תאות והרהורים רעים. ולא יעלה על לבי שום כסופין והשתוקקות רעים כלל מעתה ועד עולם. (תפילה ל"א)

סיפור

קבלת-שבת בשמי מרום

ונצא לקראת שבת". מיד בהשמע הכרוז הניחונו ועזבוני מלאכי החבלה ונעלמו. לא ידעתי אנה לפנות והנה ראיתי נשמות רצות וגם אני רצתי אחריהם. אחר כך שמעתי כרוז נוסף יוצא ברקיע: "לכו ושמעו להרב הצדיק מו"ה מרדכי מטשרנאביל איך הוא מקבל שבת בזמירות ותשבחות" בשמעתי את הדברים התעוררתי לפתע כאדם הניעור משנתו, ונוכרתתי!!! נוכרתי כי זה הצדיק היה לי לרבי בחיים חיותי והתחלתי לרוץ בזריזות עצומה. הגעתי לבית מדרש אחד בו נמצא הצדיק וראיתי שבוקע מן החלונות הרבים זיו מופלא ואור עצום כשמש בצהריים. השתוקקתי להכנס פנימה אך את הפתח לא מצאתי!!! ראיתי נשמות אחרות נכנסות ואני נלאתי למצוא הפתח. כל מה שהפצרתי בהם להראות לי איזו דרך שאוכל להיכנס לפנים לא נענית, אין קול ואין עונה. הלכתי לצד מערב כי ידעתי שפתח בית המדרש צריך להיות בצד מערב, שם עמדתי מייחל וכוסף לפתח למצוא את הפתח לא עלה בידי. עמדתי והסתכלתי דרך החלון וכשהבטתי בערגה ברבי הקדוש עומד בדביקותו מעוטף בטליתו ומתפלל, יגוני נכפל והתעצם שבעתיים על כי איני יכול להראות לפניו.

זמן מועט חלף לו, ובא היום ההוא בו אבדו עשתנותיו של יצחק והוא השיב את נשמתו ליוצרה. חברו הטוב היה אחוז מתח, ממתין ללא סבלנות כי יעשה עמו חברו אות לטובה ויספר לו את התגשמותה של ההבטחה. ליל שבת קודש בבית מדרשו של הרבי הקדוש ר' מאטלע מטשרנאביל. תפילת קבלת שבת עריבה ומתוקה מדבש השתפכה בחלל ההיכל. הרבי עומד לפני העמוד כדרכו בקודש בדביקות עצומה וכל הקהל מתרומם עימו טפח מעל הקרקע. בהגיעם אל החרוז "בואי בשלום" והרבי הפנה את פניו לצד מערב ראו כולם כי הרבי רומז באצבעו לצד הפתח, כמו רומז למן-דהוא לבוא ולהכנס--- וכל הקהל מתפלל, המה ראו כן תמהו. שעת לילה מאוחרת. הכל סיימו זה מכבר את סעודתא דחקל תפוחין קדישין. חברו הטוב של יצחק גם את שנתו והנה מופיע בחלומו בחזיון של ממש, ידידו ורעו יצחק ופניו מאירות. "הנה, באתי לקיים את אותה תקיעת כף שנתתי לך, ועתה אספר לך את שעבר עלי.

ברך-משי שיראתו קודמת לחכמתו ומחסידיו של הרב הצדיק הגאון הקדוש ר' מאטלע (מרדכי) מטשרנאביל זי"ע - היה יצחק. לימים נחלה יצחק לדאבון הלב. כל נסינות הריפוי למיניהם לא הועילו כהוא-זה. ברופאים רבים דרש, תרופות מתרופות שונות בלע אל קרבו אך תוצאות - אין. ואז הגיע עדי שמועה טובה שדישנה את עצמותיו היגעו. רבו הק' ר' מאטלע מטשרנאביל עובר זה עתה בעירו ומתכוון לשבות בה את השבת הקרובה. חיות ותקוה מתוקה נמשכו בו ביצחק. צרר בשקיקו מעות עבור פדיון-נפשו ומיהר אל רוח אפו, רבו הקדוש. שם בקודש פנימה הגיש את הצרור לרבי ואמר: "ליבי אומר לי שעומד אני לעבור לעולם שכולו טוב. אך, אחת שאלתי, את הפדיון הזה הנני נותן בשביל שתחוסו על נשמתו ותעשו עימדי טובה בעלמא דקשוט, בבית דין של מעלה..." הרבי הנחן באבהיות ובורך, "הן לך, אל תירא." רוגע עילאי שלא מעלמא הדין עטף את כל ישותו של יצחק והוא שב לביתו שמח ושליח.

אך ברחמי ה' וחמלת הצדיק עלי, כשהגיעו לחרוז "בואי בשלום" הפנה הצדיק ראשו לצד מערב וכאשר ראה אותי עומד שם רמו באצבעו הקדושה שאבוא ואכנס אצלם--- תיכף ומיד פתחו לי הדלת ונכנסתי פנימה לתוככי היכלו של הצדיק!!! עתה אני שם, ומשם לא יוכלו לגרשני ■

תיכף אחר פטירתו נמסרתי לידי מלאכי חבלה והכל התנהל עימי בדיוק כמו שכתוב בספרים הקדושים, לא נפל דבר. מצבי היה מר לאין שיעור... אך את הבטחתו של הצדיק שכחתי לגמרי! הגיעה עת קבלת שבת ויצא הכרוז במרום: "בואו

חבר קרוב ודבק מאח היה ליצחק, חבר אמיתי, ידיד נפש. מששמע את הבטחתו המרגשת של הרבי ביקש מיצחק שיתן לו "תקיעת כף" על כך שבעור ה' אחר שיבוא על מקומו בשלום, יתראה לפניו בחלומו ויספר לו מה נעשה עם זו ההבטחה.

ז' אדר

ז' אדר, וא"כ מוכרח היה למות באותו חודש, ואדרבא מזלו של אדר טוב שנולד בו מושיען של ישראל ודו"ק.
(משך חכמה מגילת אסתר ט - ל"א)

יום ז' אדר כבר היה שייך לשנת קכ"א

"והנה ארז"ל הקב"ה יושב וממלא שנותיהם של צדיקים מיום ליום כו' בז' באדר נולד משה ובז' באדר מת. והקשו המפרשים הלא ימיו ק"ד שנה והיום ז' אדר הוא של שנת קכ"א. והענין הוא, כי היום ההוא הוא וויתור ומתנה נוסף על ימי חייו כדי שיצוה אל ביתו, כי הצדיקים כל ימי משך חייהם אין מעלים במחשבתם שום דבר מצורכי עולם הזה וכמאמרם עירובין כ"ב. איכא קורמי באגמא כי טרודים תמיד בעבודתם, ולזאת לא יקח הצדיק פנאי לעצמו אפילו לצוות אל ביתו, ולכן מוותר לו הקב"ה קצתו של יומו ההוא שאז יצוה אל ביתו, וכי היום ההוא אינו נחשב חיים כלל שהרי ניצוצי נשמתו כבר כלו והיה להם תקומה ונתעלו כל אחד ביומו והיום ההוא מיותר אין לו ניצוץ כלל, רק שעדיין מוכרח הניצוץ דאתמול להתעכב בו להחיותו, והניצוץ ההוא אינו מיוחס כלל אל יום ההוא לכן לא נחשב יום ההוא לחיים כלל, ועליו נאמר אין שלטון ביום המות."
(ערבי נחל - יוח)

ואח"כ חזר לבאר השירה הזאת לכל ישראל. ואחר כל זה כתב שדיבר השם אליו בעצם היום הזה, בעוד היום גדול, בעצומו של יום, שיעלה אל הר העברים. ואחר כל זה בירך לישראל ביום זה, ועלה להר העברים. וזה באמת מהנסיים הגדולים שבכל התורה, כמו שנפרש.

(צרוור המור דברים ל"ב - מ"ח)

טעותו של המן הרשע

ובזה אתי שפיר דמשה נולד בז' אדר, ואמרו בפ"ק דסוטה שנתמלא הבית אורה, ועל כרחך בליל ז' אדר, ומת בעצם היום בז' אדר, ולכן המן שחשב בלבו שהיום מתחיל מן הבוקר והלילה אחריו אי"כ נולד בששה לאדר ומת בשבעה, שהלילה שלפניו הוא מיום אחר, לכן אמרו ולא ידע שבו ביום נולד היינו שטעה בחשבון, פירוש שאם הקב"ה משלים שנותיהן של צדיקים אי"כ לא שייך לומר שהמזל רע שמת, אחרי שסוף אדם למות ומתחלת לידתו נגזר עליו שימות באותו יום, וא"כ אדרבא נולד משה מושיען של ישראל בז' אדר והחודש הוא שנולד בו, אבל אם אינו משלים שנותיהן, אי"כ הוא סימן רע להיות שמת באותו חודש, והוא סימן רע שהיה יכול למות בחודש אחר. ולזה לפי טעותו נולד בו' אדר ומת בז' לכן החודש סימן רע, אבל באמת הלילה הוא היה

יום ז' אדר יחול לעולם

ביום שחל הילולת רבינו הקדוש

"וזה אשר גם יום הסתלקותו ונעלינו לגבהי מרומים הוא מקוון ממש ביום הארת משה רבנו, ובפרכת השבוע הסתלקות משה רבנו עליו השלום וזה אשר ביום שחל בו ז' אדר פטירת משה רבנו עליו השלום, יחול לעולם יום שני דחל המועד סכות יום הסתלקותו."
(כוכבי אור - חכמה ובינה ל"ה)

ביום שמת הצדיק - בו ביום הוא נולד מחדש

"על כן פשנפל הגורל על אדר שבו מת משה שמו, אבל לא ידע שבו' באדר מת משה ובז' באדר נולד משה, הינו כי ביום שמת הצדיק האמת בחינת משה, בו ביום הוא נולד מחדש, כי גדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם. ומה שאין יכולים לגמר בחייהם מחמת רבוי עוונות ישראל רחמנא לעלן, הם גומרין אחר מיתתם דיקא."
(ליקוטי הלכות או"ח - תשעה באב ותעניות ד)

אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא

ועל כן הפיל פור וכו' ונפל לו הגורל בחדש אדר, וסבר שאז יתגבר על ישראל, חס ושלום, כי בז' באדר מת משה שנתן התורה שנקראת "שלום", כמו שנאמר "ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום". וכל ענין משה הנה בחינת שלום, כי הנה עוסק תמיד לקרב הרחוקים ביותר לה' ויתברך ולהוציאם אפילו מעשר קתרון דמסאבותא, כמו שאמר רבנו, זכרונו לברכה במקום אחר, וסבר שמתחיל שבו' באדר מת משה, אין מי שיצמד בעדנו אז לקרב את ישראל, בזמן שהם זויפים, לה' ויתברך, ועל כן סבר שיתגבר על ישראל אז מחמת שנתברחקו אז מה' ויתברך בגלות בגל על ידי פגם הברית, אבל לא הנה יודע כי בז' באדר מת משה ובז' אדר נולד משה, כי ביום שהצדיק מת, בו ביום הוא נולד ממש, כי אז אומר לו ה' ויתברך, "אני היום? לדתיד", כי צדיקים במיתתן קרויים חיים, וגדולים במיתתן יותר מבחייהם. ומשה רבנו הוא לוחם עדין במלחמת עמלק בשבילנו, כי נשמתו קשויה בגופו עדין בהתקשרות גדול ובשלום גדול. ואתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא, כי משה רבנו מתלבש בכל דור ודור בצדיק האמתי שבדור, כי אין דור יתום, כמו שנאמר, "וירח השמש ובא השמש", עד שלא שקעה שמשו של עלי וכו'. ואז באותו הדור היו מרדכי ואסתר בחינת משה רבנו, עליו השלום, שהנה להם כח לכפר ולהמתיק כל מיני מרירות ולהמשיך שלום גדול, עד שנתהפכו הגויים לאמונת ישראל, שעל ידי זה מחזירין כל העולם לעבודתו וכו'.

(ליקוטי הלכות יו"ד - קרחה וכתבת קעקע ג)

מהניסים הגדולים שבכל התורה

וידבר ה' אל משה בעצם היום הזה. להורות לנו מעלת משה וכחו הגדול וידו הנטויה. שכל זה היה ביום ז' של אדר, הוא היום שמת בו, וביום הזה כתב ספר התורה ונתנו אל הכהנים. ובו ביום כתב י"ב ספרים אחרים לייב שבטי ישראל, כדי שלא להטיל קנאה בסעודה. ובו ביום העיד שמים וארץ בדברי השירה הזאת,

לחדד את השכל / על התורות הנלמדות בעמ' היומי

בגמרא "מנחות" מבואר שהמילה "לטוטפות" מורכבת משתי מילים שהאחת כפי השפה באפריקי, והשניה בשפה המדוברת בכתפי, מה מרמז זה שהתורה שניתנה מלכתוב בלשון הקודש, וכתבה מילה בשפות הגויים?

תשובה משבוע שעבר: המשבות הם לפי המידות שבאדם, ולפי המידה שהאדם אוהז בו, כמו כן עוברים על האדם מחשבות. (תורה ל')

לקוטי מוה"ר"ן

תורה ל"ג

צריך לבקש שלום כמו שכתוב (תהלים ל"ד טו):
"בקש שלום", שיהיה שלום בין ישראל...

וכן יסבל סחב'ר
אף אם יש לו איזה יסורין ספנו
וישתדל לדונן לכף זכות
ולקצא בו טוב ולהפך הדבר
לטובה, לומר בדעתו שלא
פגן תברו לרעה כל-כך
כמו שהוא סובר וכיוצא
בזה הרבה. ישתדל
לחפש ולבקש אהבה
ושלום עם חבריו
וכל ישראל.
(קיצור ליקו"ט ל"ג)

